

कथा: एकपटक फेरी

दलिन बाट तप तप पानि चुहीरहेको छ। बाहीर बिजुली चम्की रहेछ। आवाज ठुलो छ। तर त्यो आवाज ले माया लाई केही फरक परेको छैन। माया ओछयानमा सुती रहेकी छ त्यो पुरानो भई चुहीदै गरेको दलीनलाई नियाल्दै। कती निस्टुरी पानी भित्रै संम्म किन चुहीनु परेको होला? आज एकदीनलाई माया माथी अलीकती दया राखेको भए के बिग्रन्थ्यो र?

न त भाग्य ले, न त मौसम ले वास्ता गर्यो मेरे प्यारो माया लाई। ओछयान संगै रहेको नाईट टेवलमा भर्खै आएको अदालती कागज को चाँग छरीएको छ। सबैभन्दा माथी मायाले दुई लाईन भन्दा पढ्न नसकेकी चिठी को दुई पाने कागज छ। ठुलो बोल्ड अक्षरमा लेखीएको त्यो पत्रको सुरुमै भनिएको छ। “रि: डोभोर्स एप्रोभल ग्रान्टेड।” मलाई थाहा छ मेरी मायाले तलका बाँकी ब्यहोरा पढीनन्। कोमल मन भएकी मेरी माया कसरी पढ्थीन त्यो धोकाको कथा, त्यो ह्रिदय को ब्यथा।

*****

ढोकाबाट आएको आवाज सुनेर माया भित्ता तर्फ फर्कीन्छे। बिस्तारै ढोका खुल्छ।

“माया अझै सुती राखेकी छस्?”

“ईन्टरनेसनल फ्लाईट हो दुई तीन घन्टा चाँडै जानु पर्छ। छिटो तयार हो।”

माया बिस्तारै ओछयान बाट उठ्छे र भित्तामा झुन्ड्याईएको ऐना अगाडी उभीन्छे।

आज मायालाई ऐना अगाडी बसेर मेकअप गर्नु छैन। सधै हेर्ने त्यो ऐनालाई एउटा प्रश्न मात्र गर्न मन छ मायालाई। “किन” बस किन?

पसलमा घन्टौ लगाएर किनेको महंगो जुत्ता होईन बरु ढोका अगाडी राखीएको चप्पलनै आज मायाको लागी प्यारो बनेको छ, सही होसमा होस या बेहोसीमा।

कमजोर र लरबराँउदै गरेका पाईला नजीकै पार्क गरेको कार तर्फ लाग्छन्। चुपचाप माया एयरपोर्ट पुग्छे र राईड दिने दिदीलाई एकपटक अगॉलोमा बाँधेर एयरपोर्ट मा छिर्छे।

दुबै आँखाबाट खसेका आँसु भुँई छुन नपाँउदै हत्केलामा पुछीन्छन्। मायाको अल्मल्योई देखेर नजीकै कि महीला मायाको सिट तर्फ संकेत गर्छे। माया

चुपचाप सिटमा बस्छे र सिटमा जोडीएको बेल्ट कसेर
घुम्लुगं बल्यान्केट ले मुख छोप्छे।

*****

दश बर्स जती भयो क्यार म माया को असाध्यै
मिल्ने साथी थिएँ। अझ भनु म उनको प्यारो थिएँ। उनि
मेरो। सुखदुख संग पढ्दै गरेको म उनको दिर्घकालीन
जिवन साथी हुन सकीन। मायालाई बिदेश मन पथ्यो।
मेरा लागि बिदेश यदा कदा सपनामा देखीने सुखद
अनुभव बाहेक केही थिएन।

“बिदेशमा प्रगती गरेको, पैसा कमाएको
केटाको कुरा आछ के गरौं?” मायाले ठट्टा गरेझै मेरो
बिचार चोरेकी थीई। मेरोलागी कलेज र पढाईको टेन्सन
नै ईनफ थियो - कुनै प्रतीक्रीया दिएको थिईन।

बिहेको निम्तो दिन आँउदा देखेको मायालाई
फेरी कहील्यै देख्ने मैका पाईन। ई दश बर्स पढाई र
मायाको संझना बाहेक केहीमा खर्च गरीन।

*****

आज काठमान्डौ एयरपोर्टमा एकपछी अर्को
अराईभल लिस्ट हेदै गरेका यि मेरा आँखा पुराना
संझनाले भिजेछन्। झर्ने लागेका आँसुहरु बिचमै
रोकीएछ - मेरो उही प्यारो मायाको हत्केलाले, त्यो
उनको दशौ बर्स पछीको मुस्कान ले, त्यो पश्चाताप तर
नयौं बाचा भरीएको अगांलो ले।